

Folkenes skatte

Ugens vers

"Folkeslag skal komme til dit lys og konger til din stråleglans"
(Es 60,3).

Introduktion

"Vi skal lære i Kristi skole. Intet andet end hans retfærdighed kan give os adgang til nogen af velsignelserne i nådens pagt. Længe har vi ønsket og forsøgt at opnå disse velsignelser, men har ikke fået dem, fordi vi har holdt fast ved tanken om, at vi kunne gøre noget, der gjorde os selv værdige til at få dem. Vi har ikke set væk fra os selv og troet, at Jesus er en levende frelser. Vi må ikke tro, at vores egen nåde og vores fortjenester kan frelse os; Kristi nåde er vores eneste håb om frelse. Gennem sine profeter har Herren lovet: 'Den ugudelige skal forlade sin vej, det onde menneske sine planer og vende om til Herren, som vil vise ham barmhjertighed, tilbage til vor Gud, for han er rig på tilgivelse' (Es 55,7). Vi må tro den utilslørede sandhed og ikke godtage følelser i stedet for tro. Når vi har fuld tilid til Gud, sætter vi vores lid til Jesu fortjeneste som en frelser, der tilgiver synd, og vi vil modtage al den hjælp, vi måtte ønske." (Ellen White, *Faith and Works*, s. 36).

I denne uge kan vi se mere af denne store sandhed gennem profeten Esajas' skrifter.

Ugens tekster

- Es 59
- Es 59,15-21
- Es 60,1-2
- Es 61

Syndens følger

Es 59

I Es 58,3 spørger folket Gud: "Hvorfor ser du ikke, når vi faster, og ænser ikke, at vi spæger vort legeme?"

Es 59,1 antyder et andet spørgsmål: "Hvorfor frelser Guds hånd os ikke, når vi beder om det? Hvorfor hører han ikke, når vi råber til ham?" Esajas svarer, at Gud er i stand til at frelse og høre (Es 59,1); men når han ikke svarer, er der en helt anden grund til det.

Es 59,2

Hvilket budskab gives her som et svar på de underliggende spørgsmål i vers 1?

Gud vælger at "ignorere" sit folk, ikke fordi det er hans ønske, men fordi "jeres synder ... skiller jer fra jeres Gud" (Es 59,2). Her finder vi et af de tydeligste udsagn i Bibelen med hensyn til syndens følger i forholdet mellem Gud og mennesker. Esajas bruger resten af kapitel 59 på at uddybe denne pointe. Vi ser det ned igennem hele menneskehedsens historie. Synd kan ødelægge vores forhold til Herren og føre os ud i evig ødelæggelse, ikke fordi synden skiller Gud fra os, men fordi den skiller os fra Gud.

1 Mos 3,8

Hvordan viser dette eksempel det princip, som udtrykkes i afsnittet ovenfor?

Synd er først og fremmest en afvisning af Gud, hvor vi vender os bort fra ham. Synden forstærker sig selv ved, at den ikke alene består i, at vi vender os bort fra Gud, men følgen deraf får synderen til at vende sig endnu mere bort fra Gud. Næsten hele Bibelen er en gengivelse af, hvordan Gud forsøger at nå syndere. Synd adskiller os altså ikke fra Gud, fordi Gud ikke ønsker at nå synderen, men fordi synden får os til at afvise hans guddommelige henvendelse til os. Det er derfor vigtigt, at vi ikke tolererer nogen synd i vores liv.

Til eftertanke

Hvordan har du erfaret, at synd fører til en adskillelse fra Gud? Hvad har du erfaret som den eneste løsning på det problem?

Hvem tilgives?

Es 59,15-21

Esajas 59 giver et slående billede af syndens problem. Heldigvis giver Bibelen også håb om frelse. Vi må begynde med det første spørgsmål: Hvor mange har syndet? Bibelen er ikke i tvivl: Alle har syndet. Frelse kan derfor ikke baseres på manglen på synd; den må baseres på tilgivelse (Jer 31,34). Paulus er enig. Alle har syndet (Rom 3,9-20.23); der er altså ingen forskel (Rom 3,22). De, som bliver retfærdiggjort, kan kun regnes som retfærdige, fordi de ved tro modtager Guds retfærdighed som en gave gennem Kristi offer.

Rom 3,21-24

Hvad siger disse vers om, hvordan vi bliver frelst? Hvilket håb giver det os i dommen?

De fleste tror, at spørgsmålet i dommen er "Hvem har syndet?" Men det er ikke et spørgsmål, der behøver at stilles; for alle har syndet. I stedet er spørgsmålet: Hvem er tilgivet? Gud er retfærdig, når han retfærdiggør den, "som tror på Jesus" (Rom 3,26). Den afgørende faktor i dommen er, hvem der har modtaget og bliver ved med at modtage tilgivelse ved at tro på Jesus.

Det er rigtigt, at vi bliver dømt for vores gerninger, men ikke i den forstand, at de kan frelse os. Hvis det var tilfældet, ville troen blive gjort til intet (Rom 4,14). Vores gerninger skal derimod vise, om vi virkelig er frelst (Jak 2,18).

Rom 3,20.23

Hvorfor kan gerninger ikke frelse os, hverken her og nu eller i dommen?

Det er for sent for gode gerninger eller lydighed mod loven at frelse nogen. Hensigten med loven i en syndig verden er ikke at frelse, men at vise os vores synd. Men "tro, virksom i kærlighed" (Gal 5,6), kærlighed, der udgydes ved Helligånden i vores hjerter (Rom 5,5) viser, at en person har en levende tro på Jesus (se også Jak 2,26).

Gerninger er et ydre udtryk, det menneskelige tegn på en frelsende tro. I en ægte kristen erfaring vil troen derfor dagligt udtrykkes i overgivelse til Gud og vise sig i lydighed mod hans lov. I dommen benytter Gud gerninger som beviser for sine skabninger, der jo ikke kan læse de troendes tanker, som han kan. Men for en omvendt er kun de gerninger, som følger omvendelsen, når livet får kraft gennem Kristus og Helligånden, relevante i dommen. Det syndige liv før omvendelsen er allerede rensset bort med Lammets blod (se Rom 6).

En universel appel

Es 60,1-2

Hvad tales der om? Hvilke bibelske principper ser du i disse vers? Hvilket håb gives der?

Vi får her en fremstilling af Guds befrielse af sit folk efter landflygtigheden. Det udtrykkes med billedet om, at Gud skaber lys i mørket, og peger frem til den endelige opfyldelse gennem frelse i Jesus Kristus.

Es 60,3

Hvis lys kommer folkeslagene og kongerne til?

Når der siges du/dig/dit i disse vers, er det på hebraisk hunkøn og ental. Der henvises til Zion, der er personificeret som en kvinde, og omtalt i slutningen af det foregående kapitel (Es 59,20). Jordens mennesker, som er dækket af mørke, skal komme til Zion. De vil blive tiltrukket af lyset fra Herrens herlighed, som er brudt frem over hende (Es 60,2). "Zion kaldes til at komme ind i det lys, der er hendes og til at løfte blikket og se sig omkring, når folkeslagene kommer til det samme lys" (J. Alec Motyer, *The Prophecy of Isaiah: An Introduction and Commentary*, s. 494). Bemærk, at selv om Zion er Jerusalem, er vægten mere på folket end på byens fysiske beliggenhed.

Resten af Esajas 60 uddyber det tema, der introduceres i vers 1-3. Folkeslagene i verden bliver draget til Jerusalem på grund af Guds herlighed og tilstedeværelse der.

1 Mos 12,2-3

Er der en forbindelse mellem denne profeti og Guds pagtsløfte til Abraham? Siger de det samme?

Gud havde en overordnet hensigt, da han kaldte Abraham: Gennem Abraham skulle alle jordens slægter velsignes (1 Mos 12,3; 18,18; 22,18). Det var altså meningen, at Guds pagt med Abraham i sidste ende skulle være en pagt med alle mennesker gennem Abraham. Han og hans efterkommere skulle være Guds redskaber, hvorigennem Gud skulle åbenbares for verden.

Esajas ønskede at lede sit folk tilbage til deres ældgamle, oprindelige hensigt. Som repræsentanter for den sande Gud havde de ansvar ikke kun for sig selv, men for hele verden. De skulle tage imod fremmede, som søger Gud (se også Es 56,3-8); for hans tempel skulle "kaldes et bedehus for alle folkeslagene" (Es 56,7).

Til eftertanke

Har Syvende Dags Adventistkirken en rolle i denne sammenhæng? Hvordan opfatter du din egen personlige rolle?

”Et nådeår fra Herren“

Es 61,1

Hvem taler i dette vers?

Herrens ånd er over denne salvede person. Det betyder, at han er en messias eller Messias. Han skal ”bringe godt budskab til fattige og lægedom til dem, hvis hjerte er knust, for at udråbe frigivelse for fanger og løsladelse for lænkede“ (Es 61,1). Hvem lyder det som? Sammenlign med Es 42,1-7, hvor Guds tjener beskrives med lignende udtryk.

Es 61,2 taler om ”et nådeår fra Herren“. Messias, som er salvet som befrier og konge af Davids hus, udråber et specielt år med guddommelig nåde på det tidspunkt, hvor han udråber frihed. Sammenlign med 3 Mos 25,10, hvor Gud pålægger israelitterne at udråbe frihed hvert halvtredsindstyvende år: ”Det skal være et jubelår for jer. I skal hver især vende tilbage til jeres ejendom, I skal hver især vende tilbage til jeres familie.“ Det betyder, at personer, som var blevet tvunget til at sælge deres fædres jord eller blive slaver for at overleve vanskelige tider (3 Mos 25,25-55), kunne få deres jord og deres frihed tilbage. Da jubelåret begyndte med, at man blæste i hornet på forsoningsdagen (3 Mos 25,9), har vi tidligere nævnt denne tekst i forbindelse med Esajas 58.

”Et nådeår fra Herren“ i Es 61,2 er en slags jubelår; men det er ikke kun en overholdelse af 3 Mos 25. Dette år udråbes af Messias, kongen, når han åbenbarer sig gennem en tjeneste, hvor han befrier og genopretter. Udtrykket ligner nogle af de vendinger, som mesopotamiske konger brugte, når de styrkede den sociale omsorg ved at udråbe frihed fra skyld i de første år af deres regeringsperioder. Messias' tjeneste går langt videre end forskrifterne i 3 Mos 25. Ikke alene udråber han ”frigivelse for fanger.“ Han bringer også lægedom til dem, hvis hjerte er knust, trøster de sørgende og genopbygger deres liv (Es 61,1-11). I tillæg til at udråbe ”et nådeår fra Herren“ udråber han også ”en hævndag fra vor Gud“ (Es 61,2).

Til eftertanke

Hvornår gik Esajas' profeti i opfyldelse? Luk 4,16-21. Hvordan blev dette opnået gennem Jesu gerning? Tænk over følgende: Vi er selvfølgelig ikke Jesus; men vi skal repræsentere ham over for verden. Hvad kan vi med vores begrænsninger gøre af det, som Messias gør ifølge Es 61,1-3? Hvordan kan vi rent praktisk udføre nogle af disse opgaver?

”En hævn dag fra vor Gud“

Hvorfor udråber Messias Guds hævn midt i alle de gode nyheder i Esajas 61? Hvornår går denne profeti i opfyldelse?

Da Jesus, Messias, var i Nazaret, læste han Esajas 61 til og med sætningen ”udråbe et nådeår fra Herren“ i vers 2. Der standsede han og sagde: ”I dag er det skriftord, som lød i jeres ører, gået i opfyldelse“ (Luk 4,21). Helt bevidst undgik han at læse de næste ord i det samme vers, som siger ”og en hævn dag fra vor Gud.“ Han var allerede begyndt at befri fanger fra Satans tyranni. Det skete, når han forkyndte de gode nyheder, og gav frihed og trøst. Men hævnens dag var endnu ikke kommet. I Matt 24 forudsagde han for sine disciple, at den guddommelige dom ville komme i fremtiden (sml. Mark 13; Luk 21).

I Esajas 61 er Guds hævn dag ”Herrens store og frygtelige dag“ (Joel 3,4; Mal 3,23), som går i opfyldelse, når Jesus kommer igen for endeligt at besejre sine fjender og befri den undertrykte rest af sit folk (Åb 19; Dan 2,44-45). Selv om Kristus forkyndte begyndelsen af ”et nådeår fra Herren“, vil kulminationen først finde sted, når han kommer igen.

Hvordan kan du forlige tanken om en kærlig Gud med udtalelserne om hævn? Er disse to ting uforenelige? Eller opfatter du hævn som et udtryk for hans kærlighed? Begrund dit svar.

Selv om Jesus har sagt, at vi skal vende den anden kind til (Matt 5,39), var han andre steder ret tydelig i sine udtalelser om, at retfærdighed og straf vil blive udmålt (Matt 8,12). Paulus formaner os til ikke at gengælde ondt med ondt (1 Thess 5,15), men han sagde også, at når Herren åbenbares fra himlen med flammende ild, vil han bringe ”straf over dem, der ikke kender Gud“ (2 Thess 1,8).

Forskellen er selvfølgelig den, at kun Gud i sin uendelige visdom og barmhjertighed kan bringe både retfærdighed og hævn, hvor menneskelig retfærdighed og menneskelig hævn indeholder alle de fejl, svagheder og inkonsekvenser, som præger menneskeheden.

Hvilken af følgende hændelser ville vække størst ønske om hævn: 1) En person skader en, du ikke kender. 2) En person skader en, du elsker. Hvorfor mon der står i Bibelen at hævnen er Guds (5 Mos 32,35)?

Til eftertanke

Til videre studium

- Ellen White, *Patriarker og profeter*, s.188 -190
- Ellen White, *Jesu liv*, s. 160-165.

"Jesus stod foran folket som en levende fortolker af profetierne om ham selv. Idet han udlagde de ord, han havde læst, talte han om Messias som de undertryktes befrier, den, der satte fanger i frihed, helbredte de syge, gav de blinde deres syn igen og åbenbarede sandhedens lys for verden. Hans betagende fremstillingsevne og hans ords vidunderlige betydning begejstrede tilhørerne med en kraft, som de aldrig før havde følt. Kraften fra den guddommelige påvirkning nedbrød enhver skranke. Ligesom Moses skuede de den Usynlige. Da deres hjerter blev påvirket af Helligånden, svarede de med et inderligt amen og priste Herren" (Ellen White, *Jesu liv*, s. 160-161).

"Herrens hævndag kommer, hans vredes store dag er kommet, og hvem kan da bestå? Mennesker har gjort deres hjerter hårde over for Guds Ånd; men vredens pile vil trænge igennem, hvor det ikke lykkedes for overbevisningens pile. Inden længe vil Gud rejse sig og dømme synderen. Vil den falske hyrde beskytte overtræderen på den dag? Er der undskyldning for den, som fulgte mængden på ulydighedens vej? Kan popularitet eller store tal gøre nogen uskyldig? Dette er spørgsmål, som den skødesløse og ligeglade bør tænke over og besvare for sig selv" (Ellen White, *Faith and Works*, s. 33).

Spørgsmål
til drøftelse

1. En adventistpræst udtalte tankefuldt, at det største problem i hans arbejde var menighedsmedlemmers eksklusivitet, altså ikke at ønske, at andre skulle slutte sig til dem. Hvordan kan "kristne" bringe Guds riges kærlighed, håb og evangeliets gode nyheder til hele verden, så andre får muligheden for at blive frelst, før enden kommer (Matt 24,14), hvis de ikke engang ønsker at tage imod fremmede, som kommer til deres kirke?

Resumé

Gud renser et uretfærdigt samfund ved at fjerne oprørerne og genoprette den rest, der vender sig fra de synder, som har skilt dem fra ham. På grund af velsignelserne ved Guds nærvær drages folk fra andre nationer til Gud og hans folk, så de også kan glæde sig over Guds nådeår, som udråbes og virkeliggøres af Messias.

